

че „единственото спасение за насъ се намира въ рускитѣ учебни заведения“, решилъ се да замине на северъ. И Селимински моли Априлова да вземе подъ свое покровителство „незаразения ни най-малко отъ елиномания“ младежъ; на подобни неизвратени отъ гърцизма юноши, мисли тѣй, може да се възлага по-добра надежда, отколкото на „упоенитѣ отъ тукашния развратъ“ българчета. Нѣколцина такива юноши, отъ Атина желяели сжщо да заминатъ за Русия, но нѣмали срѣдства. Тѣ тъкмѣли да подадатъ заявление до руския императоръ и натоварили съ тая грижа Селимински. Тоя, обаче, отказалъ да изпълни желанието имъ, докато не получи съветъ и упжтвания отъ Априлова. Всички българи били вече убедени, че „нашето спасение се очаква отъ Русия, а не отъ едно надменно народче“ съ бунтарски и интригантски духъ, което при това ужасно ненавиждало славянитѣ. „Нищо друго не ги смущава (гърцитѣ) така, както името славянинъ. Това Ви го казвамъ безъ преувеличение“. Поради това българитѣ сжщо захванали да мразятъ гърцитѣ и да разгласяватъ неблагоприятното си мнение за тѣхъ навредъ изъ България.

Обратѣтъ въ идеитѣ и симпатиитѣ между атинскитѣ българи е пълень. Колкото по-рано тѣ сж били обаяни отъ гръцката школа и сж смѣтали гръцки езикъ като единствено срѣдство за своето образование (— нали и Неофитъ Рилски признава въ автобиографията си, че, като постжпилъ следъ революцията отъ 1821 г. въ гръцкото училище на Мелникъ, съставилъ единъ гръцко-български речникъ за улеснение на всички, които щѣли да учатъ въ Гърция — „защото ние сме мислили, че то до вѣка все тѣй ще върви работата“!), толкова сега тѣ сж се освободили вече отъ заблудата си и очакватъ избава отъ Русия и отъ руски езикъ. И ако нѣкои по-заможни младежи, напушайки Атина, предпочитатъ да получатъ висшето си образование въ Италия или въ Парижъ — Селимински говори за трима такива въ 1843 г. — други, особено петимнитѣ за стипендия или държавна помощъ, възлагатъ надеждитѣ си на посоченитѣ отъ Априлова руски учебни заведения. Работитѣ стигатъ до тамъ, че когато Селимински напуска презъ м. юлий 1844 г. Атина, за да се сдобие съ докторски дипломъ въ Италия, въ гръцката столица „почти не останали“ българи, „нито пкъкъ вече идвали нови за гръцко образование“. Завършилитѣ гимназия въ Атина заминали за